

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 186/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 marca 2021 roku w sprawie o sygn. akt III K 46/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>Prokurator zarzucił Sądowi I instancji:</p> <p>1. „...błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na ustaleniu, że udzielając I. R., K. N. i J. Ł. środka odurzającego w postaci marihuany oskarżony nie miał świadomości, że wyżej wymienieni byli w tym czasie osobami małoletnimi, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów, dokonana z uwzględnieniem zasad</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, że oskarżony przewidywał taką możliwość i co najmniej godził się to, że udziela środka odurzającego małoletnim, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego wyeliminowania z opisu czynu słowa „małoletniemu” w odniesieniu do I. R., K. N. i J. Ł.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na ustaleniu, że udzielając I. R. i J. P. środka odurzającego w postaci marihuany, a I. R. również substancji psychotropowej w postaci tabletek ekstazy, oskarżony nie miał świadomości, że wyżej

wymienieni byli
w tym czasie
osobami
małoletnimi,
podczas gdy
prawidłowa
ocena
zgromadzonych
w sprawie
dowodów,
dokonana z
uwzględnieniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego
prowadzi do
wniosku, że
oskarżony
przewidywał
taką możliwość
i co najmniej
godził się to,
że udziela środka
odurzającego
małoletnim, co
w konsekwencji
doprowadziło do
niesłusznego
wyeliminowania
z opisu czynu
słowa
„małoletniemu”
w odniesieniu do
I. R. i J. P.:

3. rażąco
niewspółmierność
kary 3 lat
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności,
wymierzonej
oskarżonemu za
przypisane mu
przestępstwa,
polegającą na

wymierzeniu
kary w
wysokości
zbliżonej do
najwyższej z
wymierzonych
za poszczególne
przestępstwa,
wbrew
dyrektywom
wymiaru kary
łącznej, mimo,
ze wielość
przestępstw
przypisanych
oskarżonemu
oraz
różnorodność
naruszonych
dóbr prawnych,
ocenione
należycie,
wymagały
orzeczenia kary
łącznej
pozbawienia
wolności
zbliżonej do
sumy kar za
poszczególne
przestępstwa...”

Obrońca
oskarżonego
zarzuciła Sądowi
I instancji:

- „...błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych
za podstawę
orzeczenia
mających
wpływ na
treść
orzeczenia
poprzez
przyjęcie, iż
oskarżony

znał
rzeczywisty,
wiek
świadka I.
S.,
ewentualnie
mógł
przypuszczać,
iż jest osobą
małoletnią,
kiedy to w
rzeczywistości
wygląd
świadka
oraz fakt,
że był na
granicy
pełnoletności
oraz to,
że świadek
kupował
alkohol dla
niego i
oskarżonego,
a nadto
nigdy nie
informował
go o swoim
prawdziwym
wieku
pozwalają
przypuszczać,
iż oskarżony
mógł nie
znać wieku
świadka, a
wszelkie
wątpliwości
należy
rozstrzygnąć
na korzyść
oskarżonego
zgodnie z
art.5 § 2
kpk;

- rażąco niewspółmierność

surowość
kar
jednostkowych
jak i kary
łącznie w
wysokości 3
lat i 6
miesięcy
pozbawienia
wolności
poprzez nie
uwzględnienie
w
wystarczającym
zakresie
okoliczności
łagodzących
w stosunku
do
oskarżonego
tj.
przyznania
się
oskarżonego
do
wszelkich
zarzucanych
mu czynów,
nie
utrudnianie
przez
oskarżonego
postępowania
karnego i
złożenie
obszernych
wyjaśnień,
udzielanie
większości
narkotyków
miękkich a
wyeksponowanie
przez Sąd
głównie
okoliczności
jego
obciążających
tj.
dotychczasowej
karalności

	oskarżonego oraz ilości narkotyków oraz nie zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej kiedy przestępstwa popelnione przez oskarżonego charakteryzowały się bardzo dużą zbieżnością podmiotowo – przedmiotową...”		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Obie złożone apelacje w ocenie Sądu apelacyjnego mogą zostać omówione łącznie gdyż „de facto” zarzuty w nich sformułowane są zbieżne i dotyczą kwestii pełnoletniości pokrzywdzonych. Co do pokrzywdzonych:			

I. R., K. N., J. Ł. i J. P. Sąd I instancji przyjął, że oskarżyciel nie zdołał wykazać, by oskarżony miał świadomość tego, że w momencie udzielania im narkotyków byli niepełnoletni. Sąd Okręgowy powołał się na zeznania tych świadków, którzy zeznali, że poznali oskarżonego przypadkiem podczas gry w piłkę, czy spotkania towarzyskiego, nie znali się dobrze, nie zostali kolegami. W ocenie Sądu wygląd świadków oraz fakt, że byli w owym czasie na granicy pełnoletniości w połączeniu z zasadami doświadczenia życiowego wskazują, że nie można wykluczyć, że oskarżony mógł błędnie ocenić ich wiek. W przypadku J. P. kontakt z oskarżonym nawiązał on tylko w celu

zakupu
narkotyków,
łączyły ich tylko
transakcje
narkotykowe.

Nie spotykali
się na gruncie
towarzyskim, nie
nawiązali
bliższych relacji.

Inaczej Sąd
ocenił sytuację
innych osób,
którym
oskarżony
sprzedawał
narkotyki w
tym I. S.
stwierdzając, że
osoby te
oskarżony znał
od wielu lat z
racji
zamieszkiwania
na jednym
osiedlu, czy
uczęszczania do
tej samej szkoły.
Z nimi
oskarżony
utrzymywał
kontakt
towarzyski,
rozmawiał z
nimi na temat
problemów
wynikających z
niepełnoletności
wytuczanych
przez rodziców
ograniczeń, czy
planowanych
imprezach z
okazji 18-tych
urodzin.

Powołane w
apelacji
prokuratora

orzeczenia Sądu
Najwyższego są
Sądowi
Apelacyjnemu
znane i wynika
z nich, że
świadomość
sprawcy co do
faktu
małoletniości
powinna się
kształtować na
podstawie
wszystkich
okoliczności
sprawy i
wystarczy, że
będzie on godził
się na taką
okoliczność. By
jednak poczynić
takie ustalenia,
należałoby
wskazać fakty
i okoliczności
na podstawie
których
oskarżony
miałby
wnioskować
wiek I. R., K. N.,
J. Ł. i J. P..

Podkreślić
należy, że Sąd I
instancji
przesłuchiwał
tych wszystkich
świadków,
widział ich i
ocena ich wieku
na podstawie ich
wyglądu mieści
się w granicach
swobodnej
oceny dowodów.

Apelacja
obrońcy w tym
zakresie do

wyżej
wskazanych
ustaleń Sądu
Okręgowego jest
w istocie
polemiczna.

W orzecznictwie
Sądu
Najwyższego i
Sądów
Apelacyjnych
ugruntowany
jest pogląd, że
zarzut
naruszenia art.
5 § 2 k.p.k.
może być uznany
za skuteczny
tylko wówczas,
gdy zostanie
wykazane, że
orzekający sąd
rzeczywiście
powziął
niedające się
usunąć
wątpliwości,
jednak nie
rozstrzygnął ich
na korzyść
oskarżonego.
Dla zasadności
tego zarzutu
nie wystarczy
zaprezentowanie
przez stronę
własnych
wątpliwości co
do
zgromadzonego
materiału
dowodowego i
wymowy
poszczególnych
dowodów. Jeżeli
poczynione
ustalenia
faktyczne
uzależnione są

<p>od obdarzenia wiarą tej, czy innej grupy dowodów, nie wchodzi w rachubę naruszenie reguły in dubio pro reo, albowiem jednym z podstawowych obowiązków sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.).</p> <p>Sąd Apelacyjny w pełni powyższą ocenę Sądu Okręgowego podzielił i nie znalazł podstaw do zmiany poczynionych ustaleń.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> • „...dodanie w pkt 2 rozstrzygnięcia w opisie czynu, w odniesieniu do I. R., K. N. i J. Ł., słowa „małoletniemu” z tym ustaleniem, 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

że K. N.
był osobą
małoletnią
do dnia (...)

- dodanie w pkt 3 rozstrzygnięcia w opisie czynu, w odniesieniu do I. R. i J. P., słowa „małoletniemu”,
- orzeczenie w pkt 6 rozstrzygnięcia kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności w miejsce kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności...”

Obrońca
oskarżonego
wniosła o:

1. „...zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
wyciężenie
z opisów czynów
zawartych w pkt
II i III w
odniesieniu do
I. S. słowa
„małoletniemu”,

2. zmianę
zaskarżonego
wyroku i
wymierzenie
oskarżonemu
kary łącznej w
dolnej granicy

<p>zagrożenia ustawowego,</p> <p>3. zwolnienie oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych oraz opłaty za postępowanie odwoławcze, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania...”</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Tak więc wnioski zgłoszone w obu apelacjach w przedmiocie pełnoletniości pokrzywdzonych Sąd Apelacyjny uznał za bezzasadne.</p> <p>Zasadny okazał się zarzut prokuratora rażącej niewspółmierności kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu za</p>	

przypisane mu
przestępstwa,
polegającą na
wymierzeniu
kary w
wysokości
zbliżonej do
najwyższej z
wymierzonych
za poszczególne
przestępstwa,
wbrew
dyrektywom
wymiaru kary
łącznej, mimo,
ze wielość
przestępstw
przypisanych
oskarżonemu
oraz
różnorodność
naruszonych
dóbr prawnych,
ocenione
należycie,
wymagały
orzeczenia kary
łącznej
pozbawienia
wolności
zbliżonej do
sumy kar za
poszczególne
przestępstwa...

O ile wymiar kar
jednostkowych
wymierzonych
oskarżonemu za
poszczególne
przypisane mu
przestępstwa nie
budzi
wątpliwości
Sądu
Apelacyjnego, to
wymiar kary
łącznej, która
Sąd mógł
wymierzyć w

granicach od 3 lat do 6 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności uznać należało za rażąco niewspółmiernie łagodny. Uwzględniając czasokres przestępczej działalności oskarżonego – od października 2018r. do 28 maja 2019r. – ilość narkotyków – wbrew twierdzeniom obrońcy nie tylko „miękkich”, różnorodność popełnionych przestępstw, wymiarze oskarżonemu kary łącznej w wymiarze zbliżonym do pełnej absorpcji nie było zasadne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego uwzględniając wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające przywołane przez Sąd Okręgowy, jak również powyżej wskazane okoliczności wymiaru kary łącznej, kara 5 lat – wg. zasady

<p>asperacji jest karą adekwatną do czynów i winy oskarżonego</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Wyrok utrzymano w mocy</p>		
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>		

Jak w pkt.3	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Zmieniono w zakresie wymiaru kary łącznej i wymierzoną oskarżonemu w punkcie 6 zaskarżonego wyroku karę łączną pozbawienia wolności podwyższono do 5 lat.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Jw. w pkt 3	
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co			

do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art.624 § 1 kpk	
7. PODPIS		
P. G. M. Ś.P. G.		